

סרטים

אורחים בישראל

הקולנוע הצרפתי אומנם נתון במשבר, מזה כמה שנים. אבל גם בעת משבר, יש ביצרפת די כשרונות, המצדיקים התעניינות במה שנעשה שם. אין ספק שהפצת הסרטים הרגילה בישראל אינה ממלאת תפקיד זה כראוי.

משום כך צריך לשבח במיוחד את היוזמה של השגרירות הצרפתית, או ליתר דיוק של מרכז-התרבות בשגרירות זו. היא דואגת לארגון, מדי שנה, שבוע של סרט צרפתי שבו מוצעות לקהל כמה מן היצירות הבולטות יותר של התקופה האחרונה, שרק חלקן, אם בכלל, מגיעות אלינו, וגם אז באיחור רב.

אחרי שהסתבר בפעמים הקודמות שאולם ההקרנה של מרכז-התרבות צר מהכיל את הסקרנים שבאו לראות את הסרטים הצרפתיים בפעם הקודמת, הועבר האירוע. בפעם זו, אל מוזיאון תל-אביב.

את החגיגות למעמד יעניקו השחקן ז'אן-לואי טרינטיניאן, בתו השחקנית מארי,

המתכנים בדמויות בודדות ובהתנהגותן תחת לחצים של נורמות חברתיות ומסורתיות.

הסרט שיוצג הפעם, האשה הבוכה הוא סרט מוזר במיוחד, שבו אשה במשבר מניסה להשלים עם העובדה שלבעלה יש מאהבת, והקרע הנפשי שנוצר בין שתי הנשים, הבעל והבת של הזוג הנשוי, צריך עוד לציין שדואיון עצמו מגלם את תפקיד הבעל, ובתו הקטנה, לולה, מגלמת את הבת.

בורגני מן השורה. בין שני קצוות אלה, כמה הפקות מיסחריות, אם כי בנושאים קצת פחות שיגרתיים. למשל, בספטמבר של אחרים, סרט המציג שערוריה כלכלית מנומנטלית, העשויה להזכיר לקהל הישראלי גם את המציאות שבה הוא חי. הכלבים, סרט על עימות בין נטיה פאשיסטית, המתגלמת במאמן כלבים, לבין ליברליות של רופא, על רקע עיר-שדה חדשה בצרפת. בסרט בולטים כשרונותיהם של ויקטור לאנו וג'רארד דפארדיה בתפקידים הראשיים. אהבת נעורים מביא את השחקן מישל גאלאברי באחת מהופעות הקולנוע הרציניות המעטות שלו. גאלאברי, שחקן תיאטרון מצליח מאד, נודע על הברז בעיקר

פטריק דביר ומארי טרינטיניאן ב"סרי נואר" הבת-השחקנית באה לישראל

שחקנית מריה פטריף חזקה, מבריקה, מבוקשת

אנדריה, הוא מגלם דמות של בורגני מן השורה, שאינו יכול להבין את בנו הגימרי נויסט ואת בעיותיו, למרות הרצון האמיתי והכך שהוא עושה לשם כך.

התרגום הסביר היחידי לסרט סרי נואר של אלן קורנו, הוא סרט מתח, ולו רק משום שהכוונה היא לסידרת ספרים בעטייה פה שחורה, שיוצאת לאור בצרפת מזה שנים, והמוקדשת כולה לסיפורי מתח. קורנו, שהוא מעריץ מושבע של קולנוע המתח האמריקאי משנות השלושים והארבעים, ניסה בסרט זה, תוך הישענות על סיפור אמריקאי, ליצור הקבלה צרפתי לאותו סגנון, כאשר השחקן פאטריק דביר צריך להיות גירסה צרפתית לקשר חים המפורסמים של הוליווד.

סרט אחר, שייראה בוודאי לרבים כי צרפתי ביותר מכולם הוא מדוע לא. זהו סרט העלילתי הראשון של במאית חדשה בשם קולין סארו. במרכזו שלישייה מוזרה — שני גברים ואשה — החיים יחד במה שהצרפתים מכנים „מנאו טרואה“ (משהו כמו מישפתה של שלושה). כל אחד מהם מוצא בסידור זה מענה לבעיותיו האישיות, ואורח-החיים המוזר שלהם נחשף ליחס של העולם החיצוני, כאשר אחד משני הגברים מתאהב בצעירה מן החוף ומנסה לשלב אותה בסידור הקיים. התוצאות מטיחות ספק בכושר ההבנה של המוסר הבורגני, מול תופעה מן הסוג הזה.

לא כל הסרטים שצוינו לעיל הם ברמה שווה, אבל המטרה של אירוע כמו שבוע הסרט הצרפתי היא להציג חתך של המצב היום, ולא דווקא אוסף של יצירות מופת. למי שאוהב קולנוע, שבוע כזה הוא תענוג.

כמוקיון, ושיתף פעולה פעמים רבות עם לואי דה-פינס. אולם בשנים האחרונות הצליח לשנות תדמית במידה מסוימת, ובסרט זה, של במאי צעיר בשם רוג'ה

אריאן מנושקין מכימת מעמד ב"מודיאר" שיחזור מרהיב של תקופה שחלפה

והבמאי אלן זיסואה, שיבואו לישראל במיוחד. **סרטים קאמריים.** אשר לסרטים ש- יוצגו במסגרת זו, החל בשבוע הבא, הם מהווים חתך אופייני למדי לסרטים ש- מייצרים היום בצרפת. אפשר יהיה לראות לראשונה בישראל את מולייר, הסרט של אריאן מנושקין שייצג את צרפת, לפני שנתיים בפסטיבל הסרטים בקאן. הגברת מנושקין, אחת הדמויות הבולטות של תיאטרון בימינו, החלה את דרכה בקולנוע בהעברת מחזותיה ההיסטוריים המהפכניים (כמו 1789) אל הבד. מולייר סרט שנמשך ארבע שעות ונועד להצגה גם כסידרה בת שני פרקים בטלוויזיה, הוא שיחזור מרהיב ומרשים של תקופת המחזאי הצרפתי. סרט המתמקד יותר במרכיבים הפוליטיים, החברתיים והאמנותיים של אותה התקופה, מאשר במולייר עצמו. המחזאי מוצג בעיקר בהקשר האירועי התקופה. שם המישנה של הסרט חייו של איש הגוף, יכול, אולי, לרמוז מראש על גישתה של אריאן מנושקין.

בקצה השני של מיגוון ההפקה הצרפתית נמצא במאי צעיר יחסית בשם ז'אק דואיון, שלדעת רבים הוא הכישרון האמיתי ביותר שיצא לאור בצרפת בעשר השנים האחרונות. אל למי שראה סרט קודם של דואיון, שקית הגולות, שהוצג בשבוע הסרט הצרפתי לפני כמה שנים, לחשוב שזה מה שדואיון יכול לעשות. אותו סרט, חביב כשלעצמו, היה היחידי מבין אותם שעשה, שלא כתב בעצמו, ולכן יחסו היה הרבה פחות אישי. בדרך-כלל, גם בגלל קשיי מימון, כל סרטיו הם סרטים קאמריים.

כוכבים

כוכבת לשנות השמונים

אם הצלחה בחוליווד נמדדת לפי מיספר